

Minun Tampereeni

12

Suurimman yllätyksen Tampereelle muut-
taessani sain aiemmin minulle vieraiksi
jääneiltä järveltä. Aprikoin silloin, liki parikym-
mentä vuotta sitten, mahtaako sisämaa ahdis-
taa? Tuntuuko se koskaan luissa ja ytimissä?
Mielenmaisemaani näet hallitsivat suuri virta ja
rannaton ulappa, koska olin kasvanut lapsuu-
teni Kemijoen rantapenkoilla ja vaellellut nuo-
ruuteni eri merien äärellä. Yllätyksekseni pai-
koin lähes rannattomalta tuntuva Näsijärvi ja
Tammerkosken kuohut lumosivat minut kuin
salaa. Lempipaikkojani Tampereella onkin
Näsijärven rannan kalliokieleke kohti pohjoista
kuntopolun varrella Kaupin metsässä. Siitä
järvi näyttää jättiläisen läikehtivältä vesimaljalta
tai valtavalta peliltä, joka heijastelee taivaan
valoa joka hetki eri lailla. Ja talvella jääpeittei-
senä lumisateen jälkeen se on kuin kulkijoi-

den jälkikirjoituksia odottava suuri aanelonen.
Keskiaupungin ydin on minulle kahta järveä
yhdistävä suonenäpätkä koskenpauhuineen:
se tekee Tampereestäni elävän.

Opin tuntemaan Tampereen polkupyörän
selästä katsellen. Mikä ilo oli, kun pystyi pyö-
rällä hurauttamaan keskustaan muutamassa
hetkessä – miten sopivan kokoinen kaupunki!
Pyöräillessä kaupunki näyttäytyy kuin hitaana
pitkänä panorointina. Poljinten pyöriminen
tuo mieleeni maapallon pyörivän liikkeen.
Kun yön hiljaisina tunteina lipuu maiseman
halki, tuntuu kuin hengittäisi kaupunkia sisään,
osaksi itseä. Matkan varrella katseeni viipyy
lempirakennusten kyljissä ja silhueteissa,
Viivi Lönnin paloasemassa, Tuomiokirkossa,
Finlaysonin ja Tampellan tehdasmiljöössä,
Käpylän puutaloissa...

Tampereella pyöräni sai talvella ensimmäi-
set nastarenkaat, joita ilman olin hyvin tullut
toimeen pyöräillessäni toistakymmentä vuotta
pääkaupungin tasamaastoissa. Muutamiksi
vuosiksi sain täällä myös ilokseni pyörän kyy-
tiin paljasjalkaisen tamperelaisen, tyttärenne
Iriksen. Silloin vauhti hieman hidastui, reitit
muuttuivat, laajenivat ja hollarilta alkoi kuulua
iloista laulua tai puheenpulputusta.

Silkasta nautinnosta siis sujahtelen kesät tal-
vet pyörällä kotoa Käpylän kummulta keskus-
taan, näyttelynavajaisiin, toreille, kirastoihin,
metsäteille, rannoille ja erilaisiin kuvauspaik-
koihin sinne tänne ja mutkien kautta takaisin.
Kun on oppinut nauttimaan pyörän raikkaasta
kyydistä kaikissa keleissä, suostumatta auto-
kyydin houkutuksille, saa kerta toisensa jälkeen
poskisuudelman Tampereen tuulilta.

Olenaiseen Tampereeseen kuuluvat myös
kirjastot paitsi taloina myös autoina, sillä
kotimme lähinurkille puuskuttaa kerran vii-
kossa kirjastoauto täynnä klassikoita ja uutuuk-
sia. Kirjastoauton tiiviistä tunnelmasta en
malta olla juuri viikkoakaan pois, joten siihen
tottui myös lapsemme syntymästään lähtien.
Jaettu ilo on nyt vähintäänkin kaksinkertainen.
Kirjastolaitoksen mahdollistama yhteisomistus
laajaan aineistoon on minulle suuri nautinto,
sillä en onnekseni omaa kirjojen suhteen keräi-
lyvimmaa.

Valokuvaajana minua kiehtovat todellisuus-
den eri kerrokset. Kuvaan projektejani siellä
missä kulloinkin elän ja niiden asioiden parissa,
joita rakastan: valon, ihmisten ja luonnon.
Vain asioihin syventymällä ja jatkuvalla ihmet-
telyllä on mahdollista tavoittaa kuviin jotain
sellaista, mikä koskettaa myös muita. Nuuskin
tuulia myös eri puolilla maailmaa, josta löytyy
uusia ideoita, kuvia ja ystäviä. Aina tuntuu
myös hyvältä viedä näyttelyihin eri puolille
Suomea ja rajojen ulkopuolelle teoksia, joissa
on itselleen olennaisinta; silloin ei näyttely-
matkoillakaan ole tunnu irralliselta.

Valon, veden, kirjojen ja pyörivän liikkeen
kautta minulle aukeaa maailma – ja Tampere.

Marja Pirilä
valokuvataiteilija

www.tampere-talo.fi